

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ

Г-Н J. MAZÁK

представено на 18 декември 2008 година¹

I — Въведение

1. С акт от 6 юли 2007 г., постъпил в Съда на 25 юли 2007 г., Corte d'Appello di Torino (Апелативен съд Торино) (Италия) на основание член 234 ЕО поставя на Съда няколко преюдициални въпроса относно, от една страна, валидността на Регламент (ЕО) № 1347/2001 на Съвета от 28 юни 2001 година за допълнение на приложението към Регламент (ЕО) № 1107/96 на Комисията относно регистрацията на географските указания и наименованията за произход на основание процедурата, предвидена в член 17 от Регламент (ЕИО) № 2081/92² на Съвета (наричан по-нататък „Регламент № 1347/2001“), както и на самия Регламент (ЕИО) № 2081/92 на Съвета от 14 юли 1992 година за защита на географските указания и наименованията за произход на селскостопанските и хранителните продукти³ (наричан по-нататък „Регламент № 2081/92“), и от друга страна, тълкуването на Регламент № 1347/2001.

2. По специално, с въпросите си запитващата юрисдикция иска да установи по същество дали, с оглед на формалните

и съществените условия по Регламент № 2081/92, наименованието „Bayerisches Bier“ има валидна регистрация по силата на Регламент № 1347/2001 като защитено географско указание (наричано по-нататък „ЗГУ“) и ако случаят е такъв, в каква степен това ЗГУ има значение за валидността или възможността за използване на съществуващите марки за бира, в които се появява думата „Bavaria“.

3. Поставените на Съда преюдициални въпроси са отправени в рамките на спор между Bayerischer Brauerbund eV (наричано по-нататък „Bayerischer Brauerbund“), от една страна, и Bavaria NV и Bavaria Italia Srl (наричани по-нататък съответно „Bavaria“ и „Bavaria Italia“), от друга страна, по повод на използването от последните на някои международни марки, съдържащи думата „Bavaria“.

4. Свързани с този спор производства са заведени в общностните съдилища, а именно, на 6 декември 2007 г., дело Бавария/Съвет (Т-178/06) в Общия съд, и на 20 март 2008 г., дело Bayerischer Brauerbund (С-120/08) в Съда. И двете производства са спрени съответно на 6 декември 2007 г. и на 20 март 2008 г. до постановяването на решение по настоящото дело.

1 — Език на оригиналния текст: английски.

2 — ОВ L 182, 2001 г., стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 38, стр. 128.

3 — ОВ L 208, 1992 г., стр. 1.

II — Правна уредба

[...]

A — Регламент № 2081/92

5. Регламент № 2081/92 цели да създаде рамка от правила на Общността за защита на регистрираните наименования за произход и географските указания на някои селскостопански продукти и храни, когато е налице връзка между селскостопанския или хранителния продукт и географския му произход. Регламентът предвижда създаването на система за регистриране на общностно равнище на географски указания и наименования за произход, която предоставя защита във всяка държава членка.

2. Настоящият регламент се прилага, без да се засягат други специфични разпоредби на Общността“. [неофициален превод]

7. В приложение I към регламента, със заглавие „Храни, посочени в член 1, параграф 1“, е посочено „Бира“ в първото тире.

8. Съгласно член 2, параграф 2 от Регламент № 2081/92:

6. Съгласно член 1, параграфи 1 и 2 от Регламент № 2081/92:

„По смисъла на настоящия регламент:

„1. Настоящият регламент установява правилата за защита на наименования за произход и на географските указания на селскостопанските продукти, предназначени за консумация от човека, посочени в приложение II към Договора и на храните, посочени в приложение I към настоящия регламент, както и на селскостопанските продукти, посочени в приложение II към настоящия регламент.

[...]

б) „географско указание“ означава името на регион, специфично място или в изключителни случаи страна,

използвани за описание на селскостопански или хранителен продукт:

- произхождащ от този регион, специфично място или страна,

и

- чието специфично качество, репутация или друга характеристика може да бъде отнесено към този географски произход и чието производство и/или преработка и/или приготвяне се извършват в определена географска област“. [неофициален превод]

9. Съгласно член 3, параграф 1:

„1. Означенията, които са се превърнали в родови наименования, не могат да бъдат регистрирани.

За целите на настоящия регламент „означение, което се е превърнало в родово наименование“ означава наименование на селскостопански продукт или хранителен продукт, което, въпреки че има връзка с мястото или района, където този продукт или храна първоначално е бил произвеждан или продаван, се е превърнало в нарицателно име на селскостопански или хранителен продукт.

За да се установи дали означението се е превърнало в родово наименование, се вземат предвид всички фактори, по-специално:

- съществуващото положение в държавата членка, от която произлиза наименованието, и в районите на потребление,
- съществуващото положение в други държави членки,
- съответното национално или общностно законодателство.

Когато в съответствие с посочената в членове 6 и 7 процедура дадена заявка за регистрация е била отхвърлена, поради

това че означението се е превърнало в родово наименование, Комисията публикува това решение в *Официален вестник на Европейските общности*. [неофициален превод]

10. Съгласно член 13, параграф 1 от Регламент № 2081/92:

„1. Регистрираните означения са защитени от:

а) пряко или косвено използване в търговската дейност на регистрирано означение за продукти, които не са обхванати от регистрацията, доколкото тези продукти са сходни с продуктите, регистрирани с това означение, или доколкото това използване позволява възползване от репутацията на защитеното означение;

б) присвояване, имитация или неправилно използване, дори и когато истинският произход на продукта е отбелязан или ако защитеното означение е преведено или придружено от израз като „стил“, „вид“, „метод“, „начин“, „имитация“ или от подобни изрази;

в) всяко друго невярно или заблуждаващо указание по отношение на източника, произхода, естеството или съществените му качества, които се намират върху вътрешната или външната опаковка, върху рекламен материал или документи, отнасящи се до съответния продукт, както и използването на съд за опаковането на продукта, който може да създаде невярна представа за неговия произход;

г) всяка друга практика, която би могла да заблуди потребителите по отношение на истинския произход на продукта.

[...]“ [неофициален превод]

11. Член 14 от Регламент № 2081/92 се отнася до връзката между защитените наименования за произход или географски указания и търговските марки. Съгласно член 14, параграф 2 (първоначално приет) и параграф 3:

„2. При спазване на общностното право, използването на марка, съответстващо на едно от положенията, посочени в член 13, която е регистрирана добросъвестно

преди датата на подаване на заявката за регистрация на наименованието за произход или географско указание, може да продължи, независимо от регистрацията на наименованието за произход или на географското указание, при условие че няма основания за недействителност или отмяна, както е предвидено съответно в член 3, параграф 1, букви в) и ж) и в член 12, параграф 2, буква б) от Първа директива 89/104/ЕИО на Съвета от 21 декември 1988 година за сближаване на законодателствата на държавите членки относно марките⁴⁾.

3. Наименование за произход или географско указание не се регистрира, когато предвид репутацията и известността на дадена марка, както и продължителността на нейното използване, регистрацията може да въведе в заблуждение потребителя по отношение на истинската същност на продукта“. [неофициален превод]

12. Член 14 от Регламент № 2081/92 се изменя с Регламент № 692/2003⁵⁾, в сила от 24 април 2003 г.

13. Съображение 11 от Регламент № 692/2003 гласи във връзка с това:

4 — ОВ L 40, 1989 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 92, (наричана по-нататък „Директива за марките“).

5 — Регламент от 8 април 2003 г. за изменение на Регламент (ЕИО) № 2081/92 относно защитата на географските указания и наименованията за произход на селскостопанските и хранителните продукти (ОВ L 99, 2003 г., стр. 1).

„Член 24, параграф 5 от Споразумението ТАПИС се прилага не само за търговски марки, регистрирани или прилагани, но и за онези, за които са придобити права чрез използване преди определена дата, а именно датата на защита на наименованието в държавата по произход. Член 14, параграф 2 от Регламент (ЕИО) № 2081/92 трябва да бъде съответно изменен: определената референтна дата трябва да бъде променена на датата на защита в държавата по произход или по подаване на заявлението за регистрация на географски указания и наименование за произход в зависимост от това дали означението попада в обхвата на член 17 или член 5 от този регламент; също така в член 14, параграф 1 от него референтната дата трябва да бъде датата на заявлението, а не датата на първото публикуване“. [неофициален превод]

14. Член 14, параграф 2 от Регламент № 2081/92, изменен с Регламент № 692/2003, гласи следното:

„Предвид законодателството на Общността търговска марка, чиято употреба поражда някоя от ситуациите, посочени в член 13, и за която има заявление, регистрация или е установена от употребата, ако тази възможност е предоставена от съответното законодателство, добросъвестно на територията на Общността или преди датата за защита в държавата на произход, или преди датата на подаване на заявление за регистрация

на наименованието за произход или географското указание до Комисията, може да продължи да се ползва, независимо от регистрацията на наименованието за произход или географското указание, при условие че не съществува основание за недействителност или анулиране, както е определено от Първа директива 89/104/ЕИО на Съвета от 21 декември 1988 г. относно сближаване на законодателствата на държавите членки, свързани с търговските марки, и/или Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета от 20 декември 1993 г. относно търговската марка на Общността“. [неофициален превод]

15. Като дерогация от нормалната процедура, предвидена в членове 5—7 от Регламент № 2081/92, в член 17 от същия регламент се създава опростена процедура за регистриране на ЗГУ или на защитено наименование за произход, приложима за вече съществуващите означения към датата на влизане в сила на регламента. Член 17 гласи следното:

желаят да регистрират съгласно настоящия регламент.

2. В съответствие с процедурата, предвидена в член 15, Комисията регистрира означенията, посочени в параграф 1, които са в съответствие с членове 2 и 4. Член 7 не се прилага. Въпреки това родови имена не подлежат на регистрация.

3. Държавите членки могат да запазят националната защита на означенията, за които са съобщили съгласно параграф 1, до датата, на която се вземе решение за регистрацията“. [неофициален превод]

16. Опростената процедура, предвидена в член 17 от Регламент № 2081/92, е отменена с действие от 24 април 2003 г. с Регламент № 692/2003.

Б — Регламент № 1347/2001

„1. В срок от шест месеца след влизането в сила на настоящия регламент държавите членки информират Комисията за това кои от техните защитени по закон означения или, в държавите членки, където не съществува система на защита, кои от означенията, установени чрез употребата им,

17. В резултат на действието на Регламент № 1347/2001 оповестеното от Германия означение „Bayerisches Bier“ е регистрирано като ЗГУ съгласно опростената процедура, предвидена в член 17 от Регламент

№ 2081/92, и добавено в приложението към Регламент (ЕО) № 1107/96⁶ на Комисията, в сила от 5 юли 2001 г.

член 14, параграф 2 от Регламент (ЕИО) № 2081/92“.

18. Съображения 3 и 4 от Регламент № 1347/2001 гласят следното:

III — Факти, производство и преюдициални въпроси

„(3) Предоставената информация позволи да се установи съществуването на търговската марка „Bavaria“, както и нейната валидност. Освен това се счете, че по силата на наличните факти и информация, регистрацията на означението „Bayerisches Bier“ не е от такова естество, че да въведе потребителите в заблуждение относно истинската идентичност на продукта. Поради това, географското указание „Bayerisches Bier“ и търговската марка „Bavaria“ не попадат в положението, посочено в член 14, параграф 3 от Регламент (ЕИО) № 2081/92.

(4) Използването на някои търговски марки, като например холандската търговска марка „Bavaria“, както и датската търговска марка „Nøker Vajer“, може да продължи, независимо от регистрацията на географското указание „Bayerisches Bier“, доколкото те изпълняват условията, изисквани от

19. Bayerischer Brauerbund е германска асоциация, създадена през 1880 г., чиято цел е да подпомага постигането на общите интереси на баварските производители на бира, и по-специално да защитава в Германия и извън нея ЗГУ „Bayerisches Bier“, което е нейна собственост от регистрацията му с Регламент № 1347/2001. От 1968 г. нейна собственост са и международните колективни марки „Bayrisch Bier“ и „Bayerisches Bier“.

20. Bavaria е нидерландски производител на бира, който функционира на международния пазар. Първоначално носи името „Firma Gebroeders Swinkels“, а от 1930 г. официално име на дружеството става „Bavaria“. Bavaria Italia е част от баварската група от дружества.

21. Bavaria и Bavaria Italia са съответно притежатели и ползватели на няколко международни марки, в сила в Италия и другаде, които съдържат заедно с други изрази и фигуративни елементи думата

6 — Регламент (ЕО) от 12 юни 1996 година относно регистриране на географски указания и наименования за произход по процедурата, предвидена в член 17 на Регламент (ЕИО) № 2081/92 на Съвета (ОВ L 148, стр. 1; Специално издание на български език, глава 3, том 19, стр. 44—53).

„Bavaria“ като основен елемент на тези марки.

22. С производство, започнато пред Tribunale di Torino (Окръжен съд Торино) на 27 септември 2004 г., вследствие на подобни производства, образувани в редица други европейски държави, по-специално Германия и Испания, Bayerischer Brauerbund се опитва да преустанови използването от Bavaria и Bavaria Italia на тези марки в Италия и да получи съдебно определение, обявяващо тези марки за недействителни или отменени, преди постановяването на окончателно решение. Bayerischer Brauerbund счита, че марките противоречат на ЗГУ „Bayerisches Bier“ по смисъла на членове 13 и 14 от Регламент № 2081/92 и при всички случаи че те съдържат географско указание — думата „Bavaria“ — което е родово и заблуждаващо по отношение на географския произход на въпросната бира, тъй като тя е нидерландска.

23. С Решение от 30 ноември 2006 г. Tribunale di Torino уважава иска на Bayerischer Brauerbund и забранява използването на въпросните марки в Италия на основание, че те са заблуждаващи и са в конфликт със ЗГУ „Bayerisches Bier“.

24. Bavaria и Bavaria Italia подават надлежно апелативна жалба срещу това решение пред запитващата юрисдикция на няколко основания.

25. Според запитващата юрисдикция основанията за обжалване, което в настоящия контекст е материално, е свързано с гледната точка на Tribunale di Torino, че той не може да отправи преюдициално запитване по силата на член 234 ЕО относно валидността на Регламент № 1347/2001 с довода, че Bavaria Italia е трябвало да оспори акта пряко въз основа на член 230 ЕО, т.е. в срок от два месеца след публикуването му.

26. В това отношение запитващата юрисдикция счита, че възникналите съмнения относно възможността да бъде отправено преюдициално запитване при настоящите обстоятелства следва да се разгледат от Съда.

27. Освен това запитващата юрисдикция се позовава подробно на няколко довода, изложени от Bavaria и Bavaria Italia, за да оспорят валидността на Регламент № 1347/2001 и регистрацията с този регламент на „Bayerisches Bier“ като ЗГУ, по-конкретно нарушаването на основните правни принципи и неспазване на различни формални изисквания и съществени условия, предвидени в Регламент № 2081/92, по-специално член 2, параграф 2, буква б), член 14, параграф 3 и член 17.

28. В този контекст Corte d'appello di Torino решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

- „1) Недействителен ли е или не Регламент № 1347/2001 [...], евентуално и като последица от недействителността на други актове, от гледна точка на следното:

Нарушаване на основни принципи

- с довода че комбинираните разпоредби на член 1, параграф 1 от [Регламент № 2081/92] и на приложение I към него са недействителни, доколкото допускат регистрация на географски указания за „бира“, която представлява алкохолна напитка, включена (неправилно) в горепосоченото приложение I в категорията „хранителни продукти“, упоменати в член 1, параграф 1, и която не е включена в категорията „селскостопански продукти“, посочени в приложение I към Договора за ЕО и в списъка, посочен в членове 32 ЕО (предишен член 38) и 37 ЕО (предишен член 43), изтъкнати от Съвета като правно основание за приемане на [Регламент № 2081/1992],

- с довода че член 17 от [Регламент № 2081/92] е недействителен,

доколкото предвижда ускорена процедура за регистрация, която може да ограничи и да накърни в съществена степен правата на засегнатите оператори, поради факта че не предвижда каквото и да било право на възражение и съдържайки очевидно нарушение на принципите на прозрачността и на правната сигурност, като това е видно по-конкретно както в светлината на комплексния характер на продължилата повече от седем години (1994—2001) процедура по регистрация на самото ЗГУ „Baye-risches Bier“, така и на изричното признаване, съдържащо се в съображение 13 от [Регламент № 692/2003], с член 15 от който се отменя член 17 от [Регламент № 2081/92] по посочените съображения,

Неспазване на някои формални изисквания

- с довода че означението „Baye-risches Bier“ не отговаря на изискваните според член 17 от [Регламент № 2081/92] условия, за да може да бъде регистрирано съгласно предвидената в тази разпоредба опростена процедура, доколкото при представяне на заявката за регистрация това означение не е било „законно защитено“, нито „установено чрез употребата му“ в Германия,

- с довода, че нито германското правителство, преди да представи

пред Комисията заявката за регистрация, нито самата Комисия, след получаването на заявката, са разгледали надлежно изпълнението на условията за регистрация на указанието „Bayerisches Bier“, което е в противоречие с практиката на Съда (Решение от 6 декември 2001 г. по дело Carl Kühne и др., C-269/99, Recueil, стр. I-9517),

- с довода, че заявката за регистрация на означението „Bayerisches Bier“ не е представена своевременно от германското правителство съгласно предвиденото в член 17, параграф 1 от [Регламент № 2081/92] (в срок от шест месеца след влизане в сила на Регламента, което става на 24 юли 1993 г.), след като първоначално представената от заявителя заявка е предвиждала осем различни означения, с възможността за възможни допълнителни и неопределени вариации, които впоследствие са обединени в настоящото единствено означение „Bayerisches Bier“, въпреки че крайният срок 24 януари 1994 г. отдавна е бил изтекъл,

в член 2, параграф 2, буква б) от [Регламент № 2081/92], за целите на неговата регистрация като [ЗГУ], като се има пред вид родовият характер на това означение, което исторически обозначава бирата, произвеждана по специфичен производствен метод, произхождащ от Бавария и датиращ от XIX век, а след това разпространен в останалата част на Европа и в целия свят (т.нар. „баварски метод“ с долна ферментация), който и до днес в някои европейски езици (датски, шведски, фински) се употребява като родовото название за бира и който във всеки случай може да означава единствено и родово „бирата, произвеждана в германска Бавария“, независимо от вида ѝ сред съществуващите многобройни и разнообразни варианти, без от това да може да бъде установена каквато и да било „пряка връзка“ (Решение на Съда от 7 ноември 2000 г. по дело Warsteiner Brauerei, C-312/98, Recueil, стр. I-9187) между специфично качество, репутация или друга характеристика на продукта (бира) и неговия конкретен географски произход (Бавария) и без да са налице „изключителни случаи“, изисквани от посочената норма за допускане на регистрация на географско указание, съдържащо името на страна,

Неспазване на съществени условия

- с довода, че означението „Bayerisches Bier“ не изпълнява съществените изисквания, определени

- с довода, че предвид посочените в предходния параграф съображения означението „Bayerisches Bier“ е „родово“ наименование,

което в качеството му на такова не може да бъде предмет на регистрация по смисъла на член 3, параграф 1 и на член 17, параграф 2 от [Регламент № 2081/92],

IV — Правен анализ

A — Първи въпрос

- с довода, че означението „Bayerisches Bier“ не би трябвало да бъде регистрирано на основание член 14, параграф 3 от [Регламент № 2081/92], доколкото предвид „репутацията и известността“ на баварските марки и „продължителността на използването им“ регистрацията „може да заблуди потребителя по отношение на истинската идентичност на продукта“?

29. С първия си въпрос, разделен на осем подвъпроса (или доводи за невалидност), Corte d'appello di Torino поставя под въпрос валидността на Регламент № 1347/2001 с оглед на евентуално нарушение на основни принципи на общностното право или на предвидените в Регламент № 2081/92 формални или съществени условия. Подвъпросите относно спазването на основните принципи на общностното право се отнасят до Регламент № 2081/92, в качеството му на правно основание на Регламент № 1347/2001.

1. По допустимостта

a) Основни доводи на страните по делото

- 2) При условията на евентуалност, в случай че първият въпрос бъде обявен за недопустим или неоснователен, трябва ли [Регламент № 1347/2001] да се тълкува в смисъл, че признаването на ЗГУ „Bayerisches Bier“, което се съдържа в този регламент, не накърнява валидността и възможността за използване на съществуващи преди това марки, принадлежащи на трети лица, в които се съдържа думата „Bavaria“?

30. По настоящото дело са представени писмени становища от Bavaria и Bavaria Italia (съвместно), Bayerischer Brauerbund, Комисията и Съвета, както и от германското, гръцкото, италианското и нидерландското правителство. Упоменатите страни са представени на съдебното заседание от 18 септември 2008 г., на което чешкото правителство също участва в устните състезания. Последното правителство заявява, че споделя изразените от Комисията, Съвета, Германия и Италия

становища относно съществуването на първия преюдициален въпрос, но независимо от това съсредоточава становището си върху въпроса за допустимостта на първия въпрос и върху втория преюдициален въпрос.

31. Bayerischer Brauerbund, Съветът и чешкото, германското, гръцкото и италианското правителство поддържат, че въпросът е недопустим. С оглед на това, че Bavaria и Bavaria Italia са пряко и лично засегнати от Регламент № 1347/2001, което е видно от съображения 3 и 4 от него, но не са подали жалба за отмяна на Регламента на основание член 230 ЕО, те не могат да се позовават пред националните юрисдикции на незаконосъобразността на Регламента. Според Съвета от регистрацията, извършена с този регламент, ясно следва, че използването на марката „Bavaria“ може да бъде засегнато. Оттук следва, че Bavaria очевидно е била в състояние да осъзнае последиците от регистрацията.

32. Bavaria и Bavaria Italia, Комисията и нидерландското правителство твърдят, напротив, че първият въпрос е допустим. Тези страни по делото поддържат, че Bavaria и Bavaria Italia можели да имат основателни съмнения за това дали са засегнати пряко и лично от разпоредбите на Регламент № 1347/2001, тъй като последиците от Регламента за тези дружества произтичат от прилагането от страна на националната юрисдикция в заведено пред нея дело, на членове 13 и 14 от Регламент № 2081/92, с цел уреждане на съвместното съществуване на съществуващи марки и регистрирани впоследствие ЗГУ. В този

контекст Комисията подчертава, че въпросната регистрация не означава автоматично невъзможност повече да бъде използвана марката „Bavaria“.

б) Преценка

33. Предварителният въпрос, повдигнат в този контекст от запитващата юрисдикция, както и от някои от страните по делото, се отнася до това дали първият преюдициален въпрос, с който се оспорва валидността на Регламент № 1347/2001, както и някои разпоредби на Регламент № 2081/92, на които той се основава, е недопустим, като се има предвид фактът, че Bavaria и Bavaria Italia не са подали жалба за отмяна на Регламент № 1347/2001 пред Общия съд в рамките на определения в член 230 ЕО срок, въпреки че те са имали правото да направят това.

34. Както следва от съдебната практика TWD Textilwerke Deggendorf, физическо или юридическо лице не може по принцип да оспори по косвен начин валидността на акт на общностна институция посредством преюдициално запитване, ако е имало право да предяви пряко жалба срещу посочения акт на основание член 230 ЕО⁷.

⁷ — Решение от 9 март 1994 г. (C-188/92, Recueil, стр. I-833, точки 13—15) и Решение от 15 февруари 2001 г. по дело NachiEurope (C-239/99, Recueil, стр. I-1197, точка 36).

35. Това ограничаване на възможността за оспорване на общностен акт посредством преюдициално запитване има за цел да се вземе предвид принципът на правната сигурност, като се препятства неограниченото оспорване на общностни мерки, пораждащи правни последици. В противен случай дадено лице би могло да преодолее окончателния характер, който придобива спрямо него мярка на Общността, послужила за основание за постановяване на решение срещу него, дори след изтичането на срока за пряко обжалване на основание член 230, четвърти параграф ЕО⁸.

36. От постоянната съдебна практика обаче става ясно, че дадено лице може да бъде възпрепятствано да се позове на незаконността на общностен акт пред национална юрисдикция и да оспорва неговата валидност косвено на основание член 234 ЕО само ако има ясно и несъмнено право да търси отмяна на упоменатия акт⁹.

37. Тъй като конкретният случай се отнася до регламент, следва да се даде отговор на въпроса дали без никакво съмнение жалбата на Bavaria или Bavaria Italia, подадена срещу Регламент № 1347/2001, би била допустима, поради това че неговите

разпоредби на практика ги засягат пряко и лично¹⁰.

38. Според мен не е доказано, че конкретният случай е точно такъв.

39. На първо място, що се отнася до изискването за пряко засягане¹¹, следва да се посочи, че дали и в каква степен правното положение на дружествата и притежателите на марки, различни от дружествата, използващи означението „Bayerisches Bier“, регистрирано с Регламент № 1347/2001 като ЗГУ, е засегнато от този регламент, всъщност зависи от обхвата на защитата, която е свързана с подобно регистриране. Следователно дали ползвателят на наименованието като „Bavaria“ е засегнат от регистрирането на „Bayerisches Bier“ като ЗГУ зависи по същество от това дали използването на въпросното означение затруднява упражняването на правата върху ЗГУ по реда и условията на член 13 от Регламент № 2081/92, или, ако въпросното означение е защитено като марка, по реда и условията на член 14 от Регламента.

40. Отговорът на този въпрос обаче не следва автоматично и безусловно от Регламент № 1347/2001 или от Регламент

8 — Вж. във връзка с това Решение по дело TWD Textilwerke Deggendorf, цитирано в бележка под линия 7, точки 16—18; Решение по дело Nachi Eurore, цитирано в бележка под линия 7, точка 37 и Решение от 8 март 2007 г. по дело Roquette Frères (C-441/05, Сборник, стр. I-1993, точка 40).

9 — Във връзка с това вж. по-конкретно Решение по дело TWD Textilwerke Deggendorf, цитирано в бележка под линия 7, точки 24 и 25, Решение по дело Nachi Eurore, цитирано в бележка под линия 7, точка 37, Решение по дело Roquette Frères, цитирано в бележка под линия 8, точки 40 и 41 и Решение от 12 декември 1996 г. по дело Accrington Beef и др. (C-241/95, Recueil, стр. I-6699, точка 15).

10 — Вж. Решение по дело Roquette Frères, цитирано в бележка под линия 8, точка 41 и Решение по дело Nachi Eurore, цитирано в бележка под линия 7, точка 37.

11 — Във връзка с това изискване вж. по-конкретно Решение от 5 май 1998 г. по дело Dreyfus/Комисия (C-386/96 P, Recueil, стр. I-2309, точка 43 и цитираната съдебна практика).

№ 2081/92, което още повече се доказва от самата същност на настоящото дело.

41. Във връзка с това някои от страните по настоящото производство правилно отбелязват, че по отношение по-специално на член 14, параграф 2 от Регламент № 2081/92 националната юрисдикция е длъжна да вземе решение дали предвидените в тази разпоредба условия са спазени и дали в резултат на това използването на марка като „Bavaria“ може да продължи¹².

42. Накрая — и това е въпрос, който също възниква в настоящото производство — степента, в която правното положение на Bavaria може да е пряко засегнато именно от съображения 3 и 4 от Регламента, е донякъде съмнителна.

43. В светлината на изложеното по-горе считам, че не може да се твърди, че очевидно Bavaria е пряко засегната от Регламент № 1347/2001 във връзка с Регламент № 2081/92 за целите на подаването на жалба за отмяна на основание член 230 ЕО.

12 — Вж. Решение от 4 март 1999 г. по дело Gorgonzola per tutela del formaggio Gorgonzola (C-87/97, Recueil, стр. I-1301, точка 36), вж. също точки 156—158 по-долу.

44. На второ място, с оглед на изискването оспорваната мярка да е засегнала лично лицата, които я оспорват, т.е. тя трябва да ги засяга, в съответствие с „теста на Plaumann“, „поради присъщи на тях качества или на фактическо положение, което ги разграничава от всички останали лица“¹³, конкретният случай трябва според мен да се разграничи от казуса Codorníu, на който се позовават няколко от страните по настоящото производство.

45. Първо, за разлика от делото Codorníu, където е ясно, че общностната разпоредба, която е предмет на спора по делото, запазва за производителите от Франция и Люксембург правото да използват термина „crémant“ и по този начин възпрепятства Codorníu да използва своята графична марка „Grand Cremant de Codorníu“¹⁴, в конкретния случай е много по-неясно в каква степен ЗГУ „Bayerisches Bier“ по-специално засяга използването на марката „Bavaria“ и следователно диференцира притежателя на тази марка от всички други икономически оператори по смисъла на посочената съдебна практика.

46. Второ, и може би по-важно, е това, че макар и да е вярно, че марката „Bavaria“ е отличена, също както марката „Høker

13 — Вж. Решение от 15 юли 1963 г. по дело Plaumann/Комисия (25/62, Recueil, стр. 107); Решение от 18 май 1994 г. по дело Codorníu (C-309/89, Recueil, стр. I-1853, точка 20) и Решение от 25 юли 2002 г. по дело Unión de Pequeños Agricultores/Съвет (C-50/00 P Recueil, стр. I-6677, точка 36).

14 — Решение по дело Codorníu, цитирано в бележка под линия 13, точки 21 и 22.

Вайер“, с изрично посочване в съображения 3 и 4 от оспорвания регламент, считам, че трябва да се вземе предвид същността на това посочване, и по-конкретно това, че регистрирането на „Bayerisches Bier“ като ЗГУ не би могло да има неблагоприятни последици върху използването на марка „Bavaria“.

47. Вследствие на това считам, че Bavaria и Bavaria Italia са могли да имат основателни съмнения, че са пряко и лично засегнати от Регламент № 1347/2001 във връзка с Регламент № 2081/92, и че не е очевидно, че подадена от тях жалба за отмяна на основание член 230 ЕО щеше да бъде обявена за допустима¹⁵.

48. Следователно считам, че първият преюдициален въпрос е допустим.

15 — Трябва да добавя, че в хипотезата, в която Съдът трябва да приеме, че при фактическите и правните обстоятелства, стоящи в основата на настоящото дело и позволяващи да се твърди, че разглежданият регламент сам по себе си подсказва, че Bavaria не можело да бъде засегната от съответната регистрация, въпреки това Bavaria е трябвало да подаде жалба за отмяна и следователно ако Съдът е трябвало да излезе с относително ограничително становище по допустимостта на преюдициалното запитване относно валидността, това би довело до насърчаване на ненужни „превантивни“ жалби за отмяна, например от страна на притежатели на марки, които не биха били в интерес на ефективното администриране на правосъдието в Общността.

2. По съществото

а) Първи подвъпрос относно правното основание на Регламент № 2081/92

49. С този въпрос запитващата юрисдикция иска да установи законосъобразността на Регламент № 2081/92, с оглед на това, че неговото приложно поле обхваща бирата. Тъй като бирата е алкохолна напитка, тя не може да се разглежда като „хранителен продукт“, както се счита в посочения регламент, и следователно би трябвало да се изключи от неговото приложно поле. Освен това запитващата юрисдикция си поставя въпроса относно законосъобразността на Регламент № 2081/92 с оглед на това, че тъй като бирата не е включена сред „селскостопанските продукти“, посочени в приложение I към Договора за ЕО, членове 32 ЕО и 37 ЕО не съставляват подходящото правно основание за приемане на този регламент.

и) Основни доводи на страните по делото

50. Правителството на Нидерландия, Bavaria и Bavaria Italia споделят изразените съмнения в първия подвъпрос. Bavaria и Bavaria Italia поддържат, че включването на бирата в „хранителните продукти“ е произволно и погрешно и че бирата би трябвало да се изключи от приложното поле на Регламент № 2081/92, също както виното е изключено в съответствие с член 1, параграф 1, втора алинея от него. Те добавят, че бирата е включена единствено непряко в приложното поле на Регламенти № 2081/92 и № 1347/2001.

Според Bavaria и Bavaria Italia правният характер на ЗГУ в качеството им на истински права на интелектуална собственост е породил необходимостта Регламент № 2081/92 да се основава не на член 37 ЕО, а на член 308 ЕО и/или на членове 94 ЕО и 95 ЕО.

51. Bayerischer Brauerbund, Комисията и Съветът, както и германското, гръцкото и италианското правителство оспорват предложеното от запитващата юрисдикция тълкуване и поддържат, че правилното правно основание за приемането на Регламент № 2081/92 е член 37 ЕО. Впрочем в по-общ план италианското правителство не приема възможността да се изразява съмнение относно законността на Регламент № 2081/92 с цел да се оспори законността на Регламент № 1347/2001.

52. Според германското правителство и Съвета бирата е хранителен продукт, когато се разглежда в контекста на дефиницията за „хранителен продукт“ по член 2 от Регламент (ЕО) № 178/2002¹⁶. Германското правителство, както и италианското правителство, поддържа, че схематичното тълкуване на Регламент № 2081/92 показва, че изключването на виното и спиртните напитки от неговото приложно поле е по други причини и че

не е необходимо да се изключат всички алкохолни напитки.

53. Bayerischer Brauerbund, Комисията и Съветът, както и германското и италианското правителство твърдят също, че главната или първостепенна цел на Регламент № 2081/92 е целта, изложена в член 37 ЕО, и в съответствие с практиката на Съда точно тази разпоредба трябва да се използва като правно основание.

ii) Преценка

54. Първо, трябва да се отхвърли мнението, че бирата не следва да се разглежда като „хранителен продукт“ и поради това не може да бъде включена като такъв в приложение I към Регламент № 2081/92. Това мнение е в противоречие не само с традиционно важната роля на бирата, както подчертава чешкото правителство в хода на заседанието, в кулинарното изкуство и хранителните навици на няколко държави членки. Освен това, както отбелязват германското правителство и Съветът, бирата например изглежда, че отговаря на дефиницията за „хранителни продукти“ в член 2 от Регламент № 178/2002, според която „храни“ (или „хранителни продукти“) означава

16 — Регламент а Европейския парламент и на Съвета от 28 януари 2002 година за установяване на общите принципи и изисквания на законодателството в областта на храните, за създаване на Европейски орган за безопасност на храните и за определяне на процедури относно безопасността на храните (ОВ L 31, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 8, стр. 68).

„всяко вещество или продукт, независимо дали е преработен или не, частично преработен или непреработен, който е предназначен за или основателно се очаква да бъде приеман от хора“.

55. Второ, следва да се отбележи, че фактът, че общностният законодател е решил в съответствие с член 1, параграф 1 от Регламент № 2081/92 да изключи винените продукти и спиртните напитки от неговото приложно поле, не позволява да се направи изводът, че същият този законодател не е бил компетентен да включи всички алкохолни напитки, и по-специално бирата, в приложното поле на Регламента. Както ясно произтича от съображение 8 от Регламент № 2081/92, вината и спиртните напитки не са били включени в този регламент, поради това че тези напитки вече са били обхванати от специално общностно законодателство, което установява по-високо равнище на защита.

56. Трето, що се отнася до позоваването на член 37 ЕО като правно основание, въпреки че бирата не е един от селскостопанските продукти, споменати в приложение I към Договора за ЕО, от постоянната съдебна практика е видно, че именно този член е подходящото правно основание за всяка правна уредба относно производството и пускането на пазара на селскостопанските продукти, изброени в приложение I към Договора за ЕО, който допринася за постигането на една или повече от целите на общата селско-

стопанска политика, посочени в член 33 ЕО¹⁷.

57. Според постоянната съдебна практика също така, ако при проверката на определена мярка се установи, че тя има двойна цел или че е съставена от две части, едната от които може да бъде определена като основна или преобладаваща, докато другата е само акцесорна, актът трябва да има едно-единствено правно основание, а именно правно основание, което съответства на основната цел или на основната или преобладаваща съставна част¹⁸.

58. В същия дух Съдът е постановил в контекст, сравним с този в конкретния случай, че когато дадена законодателна мярка допринася за постигането на една или повече цели на общата селскостопанска политика, посочени в член 33 ЕО, тя трябва да се приеме на основание член 37 ЕО, макар че прилагайки се основно за продуктите, споменати в посоченото в този член приложение към Договора, тя обхваща и други продукти, които не са включени в това приложение¹⁹.

17 — Вж. във връзка с това Решение от 23 февруари 1988 г. по дело Обединено кралство/Съвет (68/86, Recueil, стр. 855, точка 14), Решение от 23 февруари 1988 г. по дело Обединено кралство/Съвет (131/86, Recueil, стр. 905, точка 19), Решение от 16 ноември 1989 г. по дело Комисия/Съвет (131/87, Recueil, стр. 743, точка 28) и Решение от 5 май 1998 г. по дело Обединено кралство/Комисия (C-180/96, Recueil, стр. I-2265, точка 133).

18 — Вж. по-конкретно Решение от 17 март 1993 г. по дело Комисия/Съвет (C-155/91, Recueil, стр. I-939, точки 19 и 21), Решение от 30 януари 2001 г. по дело Испания/Съвет (C-36/98, Recueil, стр. I-779, точка 59) и Решение от 29 април 2004 г. по дело Комисия/Съвет (C-338/01, Recueil, стр. I-4829, точка 55).

19 — Вж. във връзка с това Решение от 16 ноември 1989 г. по дело Комисия/Съвет (11/88, Recueil, стр. 3799, точка 15) и Решение по дело Обединено кралство/Комисия, цитирано в бележка под линия 17, точки 133 и 134.

59. Във връзка с това е видно, че Регламент № 2081/92 е бил валидно приет на основание член 37 ЕО и при това е ясно, че той обхваща предимно включени в списъка на приложение I към Договора продукти и само ограничен брой други продукти, например бира, които не са упоменати в приложението. Ето защо според мен фактът, че Регламентът се отнася и за бирата, която не е упомената в приложение I към Договора, сам по себе си не позволява да се оспори изборът на член 37 ЕО за правно основание, по-специално поради това че бирата е продукт, чието производство и пускане на пазара имат явен принос за постигането на целите на общата селскостопанска политика.

60. Поради това считам, че доводът за невалидност, изведен от правното основание на Регламент № 2081/92, е неоснователен.

б) Втори подвъпрос относно валидността на член 17 от Регламент № 2081/92

61. С втория си подвъпрос националната юрисдикция иска по същество да установи дали член 17 от Регламент № 2081/92, по силата на който е одобрен Регламент № 1347/2001, е недействителен с оглед на това, че създадената с него ускорена процедура за регистриране явно нарушава принципите на прозрачност и правна

сигурност, тъй като тази разпоредба не предвижда никакво право на възражение на засегнатите икономически оператори.

и) Основни доводи на страните по делото

62. Според нидерландското правителство, както и според Bavaria и Bavaria Italia посочените във втория подвъпрос доводи за невалидност са основателни.

63. Bavaria и Bavaria Italia насочват вниманието към разликата между член 17 от Регламент № 2081/92 и член 7 от него, който изрично предвижда правото на възражение в рамките на нормалната процедура на регистрация. Формулировката на съображение 13 от Регламент № 692/2003 косвено потвърждава, че член 17 от Регламент № 2081/92 е недействителен. При това според тях Решението по дело Carl Kühne и др.²⁰ е неприложимо в конкретния случай, доколкото в него засегнатите трети лица са били в състояние да играят активна роля в националната процедура, в съответствие с която германското правителство е предложило заявката за регистрация.

20 — Решение от 6 декември 2001 г. (C-269/99, Recueil, стр. I-9517).

64. Bayerischer Brauerbund, Комисията и Съветът, както и германското, гръцкото и италианското правителство оспорват предложеното от запитващата юрисдикция тълкуване. Те поддържат по същество, че макар в член 17 от Регламент № 2018/92 да не е предвидено правото на възражение в духа на член 7, това не променя факта, че засегнатите трети лица имат право да изразят възраженията си пред органите в държавите членки, които след това могат да ги поставят пред Регулаторния комитет, създаден в съответствие с разпоредбите на член 15 от Регламента, както впрочем е станало в конкретния случай. Те изтъкват също така, че основната причина за отмяната на член 17 от Регламент № 2018/92 е това, че той бил първоначално замислен като член с временно действие и че е изчерпал своите последици.

65. Комисията и Съветът изтъкват, че незаконосъобразността на член 17 от Регламент № 2018/92 е призната многократно от Съда и че предвидената в този член процедура не води до липса на надлежна проверка на съществените условия за регистрация, а по-скоро до обратното, както става ясно в настоящото дело. Те допълват, че в съображение 13 от Регламент № 692/2003 само са изложени някои наблюдения относно затрудненията, които могат да възникнат поради пълната липса на право на възражение в рамките на член 17 от Регламент № 2018/92. Това съображение обаче не поставя под въпрос законосъобразността на тази разпоредба.

ii) Преценка

66. Противно на мнението, изразено от нидерландското правителство, както и от Bavaria и Bavaria Italia, от Решението по дело Carl Kühne и др.²¹ може да се направи заключението, че Съдът не е счел за незаконосъобразна предвидената в член 17 от Регламент № 2018/92 опростена процедура за регистрация, поради това че за разлика от нормалната процедура, за която се прилага член 7 от Регламента, тя не дава възможност на заинтересовани трети лица да направят възражение срещу предложението за регистрация.

67. По това дело Съдът е констатирал, че макар и да е направено позоваване на факта, че опростената процедура за регистрация не предвижда в полза на трети лица право на възражение срещу предложението за регистрация, прилагането на тази процедура е законно дори когато на национално равнище трети лица са направили възражения срещу регистрирането на въпросното означение²². В този контекст Съдът потвърждава също, че именно на национално равнище трябва да се вземат предвид възможните възражения на трети лица, които считат, че техните права са нарушени от регистрирането или от заявката за регистрация²³.

68. Във връзка с това, както твърди германското правителство, заинтересова-

21 — Цитирано в бележка под линия 20.

22 — Вж. във връзка с това точки 35 и 40 от решението.

23 — Вж. във връзка с това точки 41, 57 и 58 от решението.

ните лица от други държави членки са имали право да направят възражение пред компетентните германски органи или пред собствената си държава членка по повод на регистрацията на въпросните ЗГУ, въпреки че законосъобразността на прилагането на опростената процедура, напротив, не зависи, както произтича от Решение по дело *Carl Kühne* и др., от това дали трети лица наистина са се възползвали от тази възможност²⁴.

69. Освен това от предоставената на Съда информация е видно, че *Bavaria* фактически е могла, в рамките на законодателния процес, довел до приемането на Регламент № 1374/2001, да уведоми Комисията за мнението си чрез нидерландските органи и да представи подробно становище във връзка с това.

70. По-нататък, относно отмяната на опростената процедура с Регламент № 692/2003, както и относно съображение 13 от този регламент, което се позовава на тази отмяна, считам, подобно на Съвета и Комисията, че това съображение не представлява „признаване“ от страна на общностния законодател, че така отменената опростена процедура е незаконосъобразна. Първо, това съображение може просто да се тълкува като признаване, че тази процедура е пораждала някои проблеми, що се отнася до правната сигурност и прозрачността, което далеч не означава, че процедурата е незаконосъобразна по тази причина. Второ, и при всички случаи, дали разпорежда от вторичното законодателство на Общността като

член 17 от Регламент № 2081/92 действително е законосъобразна, не зависи от евентуално споменаване в това отношение, направено от общностния законодател в преамбюла на общностен акт, изменящ тази разпорежба.

71. Следователно мотивът на възражение, повдигнато срещу валидността на член 17 от Регламент № 2081/92, е неоснователен.

в) Трети, четвърти и пети подвъпрос, свързани с евентуално неспазване на формални изисквания

72. С тези въпроси, които следва да се разгледат заедно, запитващата юрисдикция иска да установи, първо, дали означението „*Bayerisches Bier*“ отговаря на условията за прилагане на опростената процедура по член 17 от Регламент № 2081/92, т.е. дали към момента на подаване на заявката за регистрация разглежданото означение е било „законно защитено“, или „установено чрез употребата му“ в държавата членка, подала заявката. Второ, запитващата юрисдикция иска да установи дали Регламент № 1347/2001 е недействителен, поради това че нито германското правителство, нито Комисията са взели надлежно предвид предварителните условия за регистрирането на ЗГУ „*Bayerisches Bier*“ и поради това че заявката за регистрация на означението не е била подадена в срок.

24 — Вж. точка 40 от решението.

i) Основни доводи на страните по делото

73. Нидерландското правителството, Bavaria и Bavaria Italia поддържат, че не е спазено нито едно от условията, предвидени в член 17 от Регламент № 2081/92 и че Регламент № 1347/2001 е недействителен по причините, изложени от запитващата юрисдикция.

74. По отношение на условието означението да е „законно защитено“ Bavaria и Bavaria Italia посочват, че към момента на подаване на заявката в Германия няма система, която да се прилага специално за правната защита на географските указания. Във връзка с това те твърдят, че нито правилата за нелоялната конкуренция, нито регистрираните на името на Bayerischer Brauerbund колективни марки могат да се разглеждат като законна защита по смисъла на член 17 от Регламент № 2081/92, което важи и за двустранните споразумения за защита на географските указания, подписани между Германия и Франция (1960), Италия (1963), Гърция (1964), Швейцария (1967) и Испания (1970)

25

25 — Франция: BGBl. 1961 г. II, стр. 23 (Конвенция от 8 март 1960 г., Сборник с договори на Обединените нации (UNTS), 1969 г. II, № 2064, том 747, стр. 2); Италия: BGBl. 1965 г. II, стр. 157 (Конвенция от 23 юли 1963 г., Сборник с договори на Обединените нации (UNTS) 1967 г. II № 1815); Гърция: BGBl. 1965 г. II, стр. 177 (Конвенция от 16 април 1964 г., Сборник с договори на Обединените нации (UNTS) 1972 г. II, № 564, том 609, стр. 27); Швейцария: BGBl. 1969 г. II, стр. 139 и BGBl. 1965 г. II, стр. 157 (Конвенция от 7 март 1967 г.) и Испания: BGBl. 1972 г. II, стр. 110 (Конвенция от 11 септември 1970 г., Сборник с договори на Обединените нации (UNTS), 1995 г. II, № 492, том 992, стр. 87).

75. По отношение на условието, че означението следва да е „установено чрез употребата му“, Bavaria и Bavaria Italia поддържат, че означението „Bayerisches Bier“ никога не е било използвано за означаване на отделен продукт — напротив, то означава всички видове бира, произведени в Бавария, макар и характеристиките на тези бири да са много различни.

76. Bavaria и Bavaria Italia твърдят по-нататък, че в светлината на направените в подкрепа на регистрацията изказвания и на съдържащите се в тях наблюдения по същество, било ясно, че заявката за регистрация нямала правно основание и като резултат от това предприетата от германското правителство и Комисията проверка относно спазването на предвидените в Регламент № 2081/92 условия била опорочена от явна грешка. Bavaria и Bavaria Italia твърдят във връзка с това, че в първоначалната заявка е направено общо позоваване на всички видове бира, произвеждани в Бавария, без да се прави разграничение от другите видове бира, и че изложените в Регламент № 1347/2001 мотиви са неадекватни.

77. Накрая, Bavaria и Bavaria Italia поддържат, че измененията в заявката за регистрация, направени след изтичането на определения в член 17 от Регламент № 2081/92 срок, са съществени и следователно е обосновано да се направи заключението, че заявката не е представена своевременно.

78. На противоположното мнение са Baye-rischer Brauerbund, Комисията и Съветът, както и германското, гръцкото и италианското правителство, които поддържат по същество, че предвидените в член 17 от Регламент № 2081/92 условия са изпълнени в конкретния случай, като са взети предвид споменатите по-горе двустранни споразумения и представените от германските власти документи. Съветът и италианското правителство твърдят, че при всички случаи държавите членки са длъжни да определят дали означението е било законно защитено или установено чрез употребата му. На второ място, доводите, свързани с проверката на пред-варителните условия за регистриране на ЗГУ и с изтичането на срока за подаване на заявка за регистрация, са неоснователни, тъй като заявката е била надлежно изслед-вана и същата е била подадена своевременно. Във връзка с това Комисията подчертава, че никога не са правени изменения на изброените в член 4, параграф 2 от Регламент № 2081/92 съществени елементи на продуктовата спецификация.

ii) Преценка

79. Що се отнася до спазването на пред-видения в член 17 от Регламент № 2081/92 шестмесечен срок, което следва да се разгледа на първо място, трябва да се посочи най-напред, че страните са съгласни, че първоначалната заявка е пода-дена от германското правителство до Комисията на 20 януари 1994 г., следова-телно преди изтичането на срока на 26 януари 1994 г.

80. Що се отнася до споменатите от запитващата юрисдикция последващи изменения на първоначалната заявка и обмена на информация между Коми-сията и германските власти след изтича-нето на шестмесечния срок, следва да се припомни, че Съдът е постановил в Решение по дело Carl Kühne и др., което също се отнася до представена от герман-ското правителство заявка, че „за разлика от член 5 от Регламент № 2081/92, в който изрично е предвидено, че при нормалната процедура заявката за регистрация следва да се придружава от спецификацията, член 17 от същия регламент се ограничава да наложи на държавите членки да уведомят Комисията кои от законно защи-тените им наименования, а в държавите членки, в които няма система за защита, кои от наименованията, установени чрез употребата им, те желаят да регистрират“. От това Съдът заключава, че при тези обстоятелства член 17 от Регламент № 2081/92 „не може да се тълкува като изискващ от държавите членки да предадат в рамките на шестмесечния срок окончателния вариант на спецификацията и другите релевантни документи, като по този начин всяко изменение на първоначално представената спецификация би довело до прилагане на нормалната проце-дура“²⁶.

81. Вследствие на това Съдът е постановил по това дело, че въпросните изменения²⁷, настъпили след изтичането на шестме-сечния срок, не правят незаконосъобразно прилагането на опростената процедура²⁸.

²⁶ — Решение, цитирано в бележка под линия 20, точка 32.

²⁷ — Въпросните изменения в конкретния случай се изразяват в това да се иска регистриране по-скоро на географско указание, отколкото на наименование за произход, да се променят съответният регион и делът на суровините, които могат да бъдат доставяни от територии извън този регион. Вж. във връзка с това заключение на генералния адвокат Jacobs по това дело, цитирано в бележка под линия 20, точки 40 и 44.

²⁸ — Вж. точки 33 и 34 от това решение.

82. Във връзка с това и като се вземат предвид реалистичните очаквания за степента на точност и завършеност при подаването на първоначалната заявка от държавите членки в рамките на шестмесечния срок, предвиден в член 17 от Регламент № 2081/92, не е видно изменението в заявката за регистрация и представените от германското правителство допълнителни документи и информация в конкретния случай, отнасящи се по-специално за различните видове бира, посочени в заявката, да са изменили съществено предмета на първоначалната заявка по такъв начин, че да са направили процедурата за регистрация незаконосъобразна.

83. Следва по-специално да се посочи в това отношение, че съществени елементи на продуктова спецификация, каквито са означението на продукта и географското указание „Bayerisches Bier“, описанието на продукта и определянето на границите на географския район, са останали непроменени в хода на процедурата за регистрация.

84. От това стигам до извода, че заявката за регистрация на означението „Bayerisches Bier“ не следва да се разглежда като подадена след изтичане на срока, предвиден в член 17 от Регламент № 2081/92.

85. За да се прецени дали другите правни основания, изтъкнати от запитващата юрисдикция относно спазването на формалните изисквания по опростената процедура, са основателни, следва да се напомни установеното в Регламент

№ 2081/92 разделение на правомощията и задълженията в рамките на системата за регистрация между засегнатата държава членка, от една страна, и Комисията, от друга страна, както Съдът определя тази система в Решението по дело Carl Kühne и др.²⁹

86. Според тази система в рамките както на нормалната, така и на опростената процедура съответната държава членка е длъжна да провери дали заявката за регистрация е обоснована с оглед на условията, предвидени в Регламент № 2081/92, и ако прецени, че изискванията на този регламент са спазени, да представи заявката на Комисията. Последната извършва „само формална проверка“, за да провери дали тези изисквания са спазени³⁰.

87. Съдът обяснява системата на разделение на правомощията по-специално с факта, че регистрирането предполага да е извършена проверка за спазването на определен брой условия, което изисква до голяма степен задълбочени познания относно специфични за съответната държава членка обстоятелства, които обстоятелства компетентните органи на тази държава членка могат да проверят най-добре³¹.

29 — Цитирано в бележка под линия 20, точки 50—54.

30 — Вж. бележка под линия 20, точка 52.

31 — Вж. точка 53 от решението.

88. Във връзка с това, доколкото запитващата юрисдикция, на първо място, се позовава на възможния пропуск от страна на германското правителство да провери надлежно дали са спазени условията за регистриране на означението „Bayerisches Bier“ преди подаването на заявката, достатъчно е да се отбележи, че националната юрисдикция следва да се произнесе по законосъобразността на заявката за регистрация³².

89. На второ място, по отношение на въпроса дали в конкретния случай Комисията надлежно е изпълнила задачата си да провери спазени ли са предвидените в Регламент № 2081/92 условия за регистриране, трябва да се посочи, че поначало нищо в преписката не показва, че Комисията не е изпълнила задължението си да извърши необходимите формални проверки. Напротив, както правилно подчертават Комисията и Съветът, изглежда, че разглежданото означение е било регистрирано едва след дълга процедура, продължила 7 години, и в резултат на задълбочени обсъждания и проверки относно спазването на различните условия за регистриране. В това отношение следва да се изтъкне, че самото съображение 1 от Регламент № 1374/2001 посочва, че е поискана допълнителна информация с цел да се гарантира, че регистрацията на „Bayerisches Bier“ е съобразена с членове 2 и 4 от Регламент № 2081/92.

90. Ето защо считам, че общата критика във връзка с това, че не бил надлежно

разгледан въпросът за спазването на предвидените условия за регистриране по член 17 от Регламент № 2081/92, е очевидно необоснована.

91. Накрая, по отношение на въпроса на запитващата юрисдикция дали означението „Bayerisches Bier“ е „законно защитено“ или е „установено чрез употребата му“, както изисква член 17 от Регламент № 2081/92, отново следва да се отбележи, че компетентните органи на съответната държава членка са длъжни да направят подобна преценка, въз основа на която Комисията може да пристъпи към регистриране на означението, освен ако преценката не е опорочена от явна грешка³³.

92. Във връзка с това следва да се посочи, че в конкретния случай, доколкото Bavaria и Bavaria Italia поддържат, че в Германия не съществува система, която е специално предназначена да уреди законната защита на географските указания или поне система с подобно действие или цел, според мен доводите им се основават на неправилно или във всички случаи на твърде тясно разбиране на член 17, параграф 1 от Регламент № 2081/92. Трябва да се вземе под внимание фактът, че към

32 — Вж. във връзка с това точки 57 и 58 от това решение.

33 — Вж. Решение по дело Carl Kühne и др., цитирано в бележка под линия 20, по-специално точка 60.

момента на влизане в сила на създадената с Регламент № 2081/92 общностна система за защита, в редица държави членки, сред които Германия³⁴, не съществува система от този вид за защита на наименованията за произход и географските указания. Следователно понятията „законно защитени означения“ и „означения, установени чрез употребата им“, не би следвало да се тълкуват тясно, тъй като всяко тълкуване трябва да позволи на различните държави членки, въпреки различията в техните правни традиции, да представят заявки за регистрация на наименования и указания по опростената процедура.

който считам за изведен редовно и при всички случаи без да е допусната явна грешка. Във връзка с това следва да се добави, че законната защита и употребата на дадено означение не са непременно взаимоизключващи се понятия, особено когато употребата на означението може при някои системи дори да представлява предварително условие за законната му защита.

93. С оглед на гореизложеното съм съгласен с германското правителство, че петте посочени в заявката за регистрация двустранни споразумения за защитата на означението „Bayerisches Bier“ са сами по себе си достатъчни за създаването на законна защита на това означение в Германия за целите на прилагането на опростената процедура.

95. Ето защо изглежда, че Комисията правилно е направила извода, че означението „Bayerisches Bier“ отговаря на условията, за да бъде законно защитено или установено чрез употребата му, което гарантира регистрирането му по опростената процедура, предвидена в член 17 от Регламент № 2081/92.

94. Освен това при всички случаи е видно, че въз основа на тези споразумения и на различни етикети на бири, съдържащи наименованието „Bayerisches Bier“, както и на някои публикации, предоставени ѝ от германското правителство, Комисията е направила извода, че това означение е установено чрез употребата му — извод,

96. Вследствие на това трябва да се направи изводът, че правните основания, изтъкнати от запитващата юрисдикция относно евентуално неспазване на формалните изисквания за прилагането на опростената процедура по член 17 от Регламент № 2081/92, са неоснователни.

34 — Вж. бележка под линия 20, точка 33; във връзка с това вж. също Решение от 25 октомври 2005 г. по дело Германия и Дания/Комисия (C-465/02 и C-466/02, Recueil, стр. I-9115, точка 98).

г) Шести и седми подвъпрос, свързани с евентуално неспазване на съществените условия, предвидени в член 2, параграф 2, буква б), член 3, параграф 1 и член 17, параграф 2 от Регламент № 2081/92

97. С тези подвъпроси, които следва да се разгледат заедно, запитващата юрисдикция пита основно дали регистрацията на „Bayerisches Bier“ като ЗГУ може да е недействителна, доколкото на практика става въпрос за „родово название“, което не показва никаква „пряка връзка“, по смисъла на Решение по дело Warsteiner Brauerei³⁵, между специфично качество, репутация или друга характеристика и неговия конкретен произход (Бавария), поради което е налице неспазване на съществените условия, предвидени в член 2, параграф 2, буква б), член 3, параграф 1 и член 17, параграф 2 от Регламент № 2081/92.

и) Основни доводи на страните по делото

98. Според нидерландското правителство, Bavaria и Bavaria Italia повдигнатите в тези подвъпроси доводи за невалидност са основателни.

99. На първо място, Bavaria и Bavaria Italia твърдят, че тъй като Bavaria е страна, регистрирането на ЗГУ, съдържащо

същото означение, без да е налице специален елемент, който да обосновава това, представлява нарушение на член 2, параграф 2, буква б) от Регламент № 2081/92. На второ място, няма никаква пряка връзка между качество, репутация или друга характеристика на въпросната бира и нейния географски произход от Бавария.

100. Bavaria и Bavaria Italia поддържат, на следващо място, че родовият характер на означението „Bayerisches Bier“ се дължи на широко разпространения баварски производствен метод с долна ферментация. Понататък истинността на това твърдение се потвърждава и от използването на думата „Bavaria“ или преводите ѝ на други езици като елемент от наименования, марки и етикети на дружества от целия свят, включително Германия, и като синоним за бира най-малко в три държави членки (Дания, Швеция и Финландия).

101. Bayerischer Brauerbund, Комисията и Съветът, както и германското, гръцкото и италианското правителство оспорват предложеното от запитващата юрисдикция тълкуване.

102. Що се отнася по-специално до условията, предвидени в член 2, параграф 2, буква б) от Регламент № 2081/92, Комисията поддържа, първо, че въпросната

³⁵ — Решение от 7 ноември 2000 г. (C-312/98, Recueil, стр. I-9187).

държава членка е длъжна да провери дали те са спазени, тъй като проверките, които извършват Комисията и Съветът, са периферни и се свеждат до потвърждаване на липса на явна грешка.

ii) Преценка

103. При всички случаи, както твърдят Bayerischer Brauerbund, Комисията, Съветът и германското и италианското правителство, в рамките на Регламент № 1347/2001 определящият фактор, който обосновава регистрирането на „Bayerisches Bier“ като ЗГУ, не е толкова качеството на бирата или някои други характеристики, а нейната репутация. Освен това е ясно, че думата „страна“ означава държава членка или трета страна, а не регион.

104. Що се отнася до родовия характер на термина, тези участници са съгласни, че нищо в акта за преюдициално запитване не обезсилва обосновката, изложена в съображенията на Регламент № 1347/2001. Италианското правителство допълва, че този въпрос може да бъде повдигнат единствено в рамките на процедурата по регистриране и че във всеки случай Bavaria и Bavaria Italia не са доказали, че към момента на подаване на заявката за регистрация означението е станало родово. Bayerischer Brauerbund поддържа, че това е фактически въпрос, чиято преценка излиза извън пределите на компетентността на Съда в рамките на преюдициално запитване. Германското правителство отново се позовава на двустранните споразумения, посочени в точка 74 по-горе, като доказателство, че означението не е родово.

105. В началото следва да се посочи, че макар регистрацията по опростената процедура да предполага, че въпросното означение отговаря на съществените условия по Регламент № 2081/92, които произтичат от дефиницията на понятието „географско указание“, посочена в член 2, параграф 2, буква б) от този регламент, както и от предвидената в член 3, параграф 1 и член 17, параграф 2 от него³⁶ забрана за регистрация на означения, които са или са станали родови, и че Комисията е длъжна да провери преди регистрацията дали означението спазва тези условия³⁷, все пак правната проверка на същността на тези въпроси е ограничена в някои отношения.

106. Подобни ограничения следват, от една страна, от факта, както е изложено по-горе, че задължението на Комисията да провери за спазването на съществените условия по Регламент № 2081/92 само по себе си може да бъде ограничено с оглед на разделението на правомощията между

36 — Във връзка с това вж. по-конкретно Решение от 16 март 1999 г. по дело Дания, Германия и Франция/Комисията (С-289/96, С-293/96 и С-299/96, Recueil, стр. I-1541, точка 92).

37 — Вж. във връзка с това точка 86 по-горе и Решение по дело Дания и др./Комисия, посочено в бележка под линия 36, точка 54.

съответните държави членки и Комисията, доколкото подобна проверка изисква задълбочени познания относно обстоятелства, които компетентните органи на тази държава членка могат да проверят най-добре³⁸.

107. От друга страна, доколкото Комисията е длъжна да извърши необходимата преценка относно спазването на съществени условия за регистриране, следва да се посочи, че след като подобна преценка очевидно включва сложни и чувствителни констатации, какъвто е по-специално въпросът дали даден термин се използва или не като родово понятие в държавите членки, на Комисията следва да се предостави определена свобода на преценка³⁹.

108. В този контекст не смятам, че елементите, представени от запитващата юрисдикция във връзка със съществените условия по Регламент № 2081/92, доказват, че регистрацията на означението „Bayerisches Bier“ с Регламент № 1347/2001 следва да се счита за невалидна.

38 — Вж. във връзка с това точки 85—87 по-горе и Решение по дело *Carl Kühne и др.*, цитирано в бележка под линия 20, точки 50—54, 59 и сл.

39 — Вж. във връзка с това съдебната практика в различни области от общностното право относно упражняването на правомощия от институциите на Общността по въпроси, включващи сложни икономически и/или социални преценки: по-конкретно Решение от 14 януари 1997 г. по дело *Испания/Комисия* (C-169/95, Recueil, стр. I-135, точка 34), Решение от 19 ноември 1998 г. по дело *Обединено кралство/Съвет* (C-150/94, Recueil, стр. I-7235, точка 49), Решение от 14 декември 2000 г. по дело *Италия/Комисия* (C-99/99, Recueil, стр. I-11535, точка 26), Решение от 12 март 2002 г. по дело *Omega Air и др.* (C-27/00 и C-122/00, Recueil, стр. I-2569, точка 65), Решение от 29 април 2004 г. по дело *Италия/Комисия* (C-372/97, Recueil, стр. I-3679, точка 83) и Решение от 12 октомври 2004 г. по дело *Nicoli/Eridania* (C-87/00, Recueil, стр. I-9397, точка 37).

109. Относно спазването на разпоредбите на член 2, параграф 2, буква б) от Регламент № 2081/92, този член изисква на първо място наличието на пряка връзка между специфично качество, репутация или друга характеристика на продукта и неговия конкретен географски произход⁴⁰.

110. В това отношение, както поясняват Комисията и Съветът, решението да се регистрира означението „Bayerisches Bier“ като ЗГУ се основава, съгласно представената спецификация, предимно на репутацията, която според тях се свързва по принцип с бирата с произход от Бавария.

111. Комисията очевидно е констатирала, че особената репутация на произвежданата в Бавария бира, към момента на регистрацията, се корени в пивоварната традиция в Бавария и рано взетите мерки за осигуряване на определено качество на производството, както свидетелства например германската „Reinheitsgebot“, водеща началото си от 1516 г. Според мен такъв извод може основателно да бъде направен.

40 — Вж. Решение по дело *Warsteiner Brauerei*, цитирано в бележка под линия 35, точка 43 и Решение от 7 май 1997 г. по дело *Pistre и др.* (C-321/94—C-324/94, Recueil, стр. I-2343, точка 35).

112. Доколкото запитващата юрисдикция отбелязва също, че на пазара понастоящем няма продукт, наречен „Bayerisches Bier“, който да има такава пряка връзка с произхода си, докато съществува широка гама бири от различни видове, общото за които е, че всички те са произведени от пивоварни в Бавария, това възражение като че ли се основава на погрешно разбиране на естеството на ЗГУ и в някаква степен на объркване на понятието „ЗГУ“ с понятието „марка“. Решаващо за целите на регистрацията на ЗГУ е не дали качеството, репутацията или други характеристики на специфичен вид или марка бира се дължат на географския ѝ произход, а дали може да се установи такава връзка между напитката „бира“ и съответния географски произход. Също така ЗГУ не са предназначени да отличават конкретен продукт или производител, а могат да бъдат използвани от всички производители и за всички продукти, в конкретния случай за всички видове бира, които са с произход от съответния географски район и които отговарят на изискванията на съответните продуктов спецификации.

113. Второ, дефиницията на географско указание по член 2, параграф 2, буква б) от Регламент № 2081/92 изисква това означение да съдържа „името на регион, специфично място или, в изключителни случаи, страна“.

114. Въпреки че винаги може по изключение да се регистрира разглежданото ЗГУ, дори ако за целта Бавария трябва да се счита за „страна“, считам, че това мнение, поддържано от Bavaria и Bavaria Italia, както и от нидерландското правителство, трябва да бъде отхвърлено. Бавария е провинция, следователно е една от

федералните единици на федералната германска държава и като такава не е уместно, след като е явно, че Германия е страна, Бавария да се третира също като „страна“ по смисъла на член 2, параграф 2, буква б) от Регламент № 2081/92. Вследствие на това Бавария би трябвало по-скоро да се разглежда като „регион“ по смисъла на тази разпоредба, за който регион може да се добави, че притежава особено изразена културна идентичност и особени традиции, сред които бирата заема доминиращо място.

115. По тази причина от изтъкнатите от запитващата юрисдикция елементи не става ясно, че при регистрацията на „Bayerisches Bier“ не са спазени условията по член 2, параграф 2, буква б) от Регламент № 2081/92.

116. Колкото до въпроса дали означението „Bayerisches Bier“ следва да бъде считано за родов термин по смисъла на член 3, параграф 1 и член 17, параграф 2 от Регламент № 2081/92, трябва да припомним, че в съответствие с установената съдебна практика, за да се прецени родовият характер на дадено означение, следва „да се вземе предвид мястото на производство на съответния продукт, съществуващо както вътре, така и извън държавата членка, която е получила регистрацията на въпросното означение, потреблението на този продукт и начинът, по който е възприемано това означение от потребителите вътре и извън посочената държава

членка, съществуването на особено национално законодателство относно споменатия продукт, както и начинът, по който споменатото означение е било използвано в общественото право“⁴¹.

117. По отношение по-специално на довода, изтъкнат от запитващата юрисдикция, че от XIX век насам въпросното означение исторически е използвано за означаването на специфичен производствен метод с долна ферментация с произход от Бавария, който след това се е разпространил в цяла Европа, следва да се посочи най-напред, че дори и това да е така, е възможно, също както едно означение, което първоначално свързва продукти с определен регион, може да се превърне в родово с течение на времето, термини, които някога са били родови, да бъдат използвани отново в смисъл на географско указание на продукт, какъвто е случаят, според Комисията и Съвета, с „Bayerisches Bier“ след 1940 г.

118. Във връзка с това, както изтъква Комисията и както е видно от съображение 5 от Регламент № 1347/2001, Комисията е поканила държавите членки да предоставят информация за употребата на означението „Bayerisches Bier“ или на части

от него, за да установи дали в рамките на Общността като цяло този термин има родов характер.

119. Макар и да е вярно, че пет държави членки, както подчертават Bavaria и Bavaria Italia, явно са посочили, че това означение или неговите преводи може би са станали родови в разглежданите държави членки, след преценка на представените ѝ доказателства Комисията е констатирала, че само в Дания термините „bajersk“ и „bajer“ започват да се използват като родови за означаването на бира.

120. Констатацията на Комисията в смисъл, че в една държава членка свързаните с „Bayerisches Bier“ термини се превръщат в родови, основаваща се на преценка на доказателствата, която не считам за опорочена от явни грешки, не може сама по себе си да попречи на определянето на означението като отговарящо на условията за регистриране по член 3, параграф 1 и член 17, параграф 2 от Регламент № 2081/92⁴².

121. Ето защо изложените от запитващата юрисдикция елементи не дават основание да се направи заключението, че означе-

41 — Вж. Решение от 26 февруари 2008 г. по Комисия/Германия (C-132/05, Сборник, стр. I-957, точка 53) и Решение по дело Германия и Дания/Комисия, цитирано в бележка под линия 34, точки 76—99.

42 — Вж. във връзка с това Решение по дело Германия и Дания/Комисия, цитирано в бележка под линия 34, точки 75—84.

нието „Bayerisches Bier“ е регистрирано в противоречие с предвидената в член 3, параграф 1 и член 17, параграф 2 от Регламент № 2081/92 забрана за регистриране на означения, които са или са станали родови, или че Комисията е превишила пределите на свободата на преценка, с която разполага, за да провери дали е изпълнено това условие за регистрация.

122. От това следва, че доводите за невалидност, изложени в шестия и седмия подвъпрос, са неоснователни.

д) Осми подвъпрос, свързан с евентуално неспазване на съществените условия, предвидени в член 14, параграф 3 от Регламент № 2081/92

123. С този въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да установи дали регистрирането на „Bayerisches Bier“ не е трябвало да бъде отказано в съответствие с член 14, параграф 3 от Регламент № 2081/92, тъй като с оглед на „репутацията и известността“ на марката „Bavaria“ и на продължителността на използването ѝ, означението „Bayerisches Bier“ „могло да въведе в заблуждение потребителя относно истинската идентичност на продукта“.

и) Основни доводи на страните по делото

124. Според нидерландското правителство, Bavaria и Bavaria Italia на този въпрос следва да се отговори утвърдително.

125. Bavaria и Bavaria Italia считат, че този въпрос е тясно свързан с втория въпрос, който се отнася до съвместното съществуване на ЗГУ „Bayerisches Bier“ и марката „Bavaria“. Те твърдят, че тъй като съображение 3 от Регламент № 1347/2001 не допуска, че има вероятност потребителите да бъдат заблудени по смисъла на член 14, параграф 3 от Регламент № 2081/92, то подобна вероятност трябва да се отхвърли и в контекста на анализа, свързан със съвместното съществуване на упоменатите по-горе термини, и че вследствие на това трябва да се разреши съвместното им съществуване.

126. Bayerischer Brauerbund, Комисията и Съветът, както и германското, гръцкото и италианското правителство поддържат, че разглежданото в член 14, параграф 3 от Регламент № 2081/92 положение е различно от това на „Bayerisches Bier“ и на „Bavaria“.

127. Комисията и Съветът изтъкват, че член 14, параграф 3 от Регламент № 2081/92 предоставя на институциите

широко право на преценка. Подобно на германското правителство, те подчертават, че въз основа на събраните в хода на процедурата информация и факти и предвид броя на регистрираните марки, съдържащи думата „Bavaria“ или сходни термини, макар и да не може да се направи изводът, че тези марки са придобили отличаващ ги от другите марки характер поради тяхното продължително и интензивно използване, представените доказателства не са достатъчни, за да се подкрепи изводът, че потребителите щели по-скоро да свързват бирите с етикети „Bavaria“ с (дружествата) Bavaria и Bavaria Italia, отколкото с германската *провинция* Бавария. Случаят е именно такъв поради това, че в търговската мрежа по онова време са били разпространявани много „баварски“ бири и други продукти от Бавария, които носят това име. Вследствие на това въз основа на наличната информация е установено, че регистрацията на „Bayerisches Bier“ не би могла да въведе в заблуждение потребителя относно истинската идентичност на продукта.

ii) Преценка

128. Член 14, параграф 3 от Регламент № 2081/92 явно е предназначен да защити съществуващите към момента на регистрацията марки, тъй като този член забранява регистрирането на наименование за произход или географско указание, ако това регистриране може да въведе в заблуждение потребителя относно истинската идентичност на продукта. Така както аз разбирам тази разпоредба, тя е предназначена да предпази потребителите от объркване на продукт, носещ ЗГУ, с продукт, защитен с марка.

129. Дали това е така, трябва да прецени общностният законодател в съответствие със самия текст на тази разпоредба „в светлината на репутацията и известността на дадена търговска марка, както и на продължителността на нейното използване“.

130. В конкретния случай, както е видно от съображение 3 от Регламент № 1347/2001, като признават съществуването на означението „Bavaria“ като валидна марка, Съветът и Комисията правят заключение въз основа на наличните факти и информация, че регистрирането на „Bayerisches Bier“ като ЗГУ не би могло да въведе в заблуждение потребителя относно истинската идентичност на продукта по отношение на марката „Bavaria“.

131. Следва да се посочи в това отношение, че нито запитващата юрисдикция, нито страните по настоящото производство, по-специално Bavaria и Bavaria Italia, както и нидерландското правителство, на практика са представили доказателство, от което да става ясно доколко е възможно тази констатация да е погрешна.

132. Вследствие на това е достатъчно да се посочи, че страните са съгласни, че означението „Bavaria“ е добре известна и утвърдена марка, използвана продължително време, както сами са подчертали Bavaria и Bavaria Italia. От писмените становища на

Комисията и на Съвета също е видно, че при проверката дали са спазени условията по член 14, параграф 3 от Регламент № 2081/92, те по-специално са взели под внимание продължителността и интензивността на използването на марката „Bavaria“ и на отличителния характер, придобит по този начин от нея.

133. В този контекст констатацията в смисъл, че географското указание „Bayerisches Bier“ и марката „Bavaria“ не попадат в положението, което се обхваща от приложното поле на член 14, параграф 3 от Регламент № 2081/92, не изглежда да е неправилна или да излиза извън пределите на правото на преценка, с което разполагат Комисията и Съветът, за да решат този въпрос⁴³, като се има предвид, че колкото по-голяма е репутацията или известността на дадена марка и следователно по-изразен нейният отличителен характер, толкова по-малка е вероятността потребителите да бъдат подвеждани до такава степен, че да приписват продукт с дадено ЗГУ на тази марка.

134. От това следва, че доводът за невалидност, свързан с евентуално неспазване на член 14, параграф 3 от Регламент № 2081/92, трябва да се счита за неоснователен.

е) Заключение относно преценката на валидността

135. С оглед на гореизложеното следва да се изтъкне, че при преценката не е установено нищо, което да е от естество да докаже невалидността на Регламент № 1347/2001 или на Регламент № 2081/92, на който първият се основава.

Б — Втори въпрос

136. С втория си въпрос, поставен в хипотезата, в която първият въпрос се приеме за недопустим или неоснователен, запитващата юрисдикция иска по същество да установи какви могат да бъдат последиците от регистрирането на „Bayerisches Bier“ като ЗГУ върху съществуващите марки, съдържащи думата „Bavaria“. По-специално тя желае да научи дали Регламент № 1347/2001 следва да се тълкува в смисъл, че регистрирането не може да има никакъв неблагоприятен ефект върху валидността или възможността за използване на тези марки.

1. Основни доводи на страните по делото

137. Bavaria и Bavaria Italia поддържат, че съвместното съществуване на ЗГУ „Bayerisches Bier“ със съществуващите марки, съдържащи думата „Bavaria“, е изрично

43 — Вж. точки 106 и 107 по-горе.

разрешено и има обвързваща сила за националните юрисдикции на основание съображение 4 от Регламент № 1347/2001. Във всички случаи, от съображения 3 и 4 от Регламент № 2081/92 следва, че предвидените в член 14, параграф 2 от него условия са изпълнени.

член 14, параграф 2 от Регламент № 2081/92, няма основания да се поддържа, че констатация на общностния законодател не важи едновременно за Общността и за държавите членки. Във всеки случай, националните юрисдикции могат да прилагат член 14, параграф 1 само по отношение на периода след регистрацията.

138. Те изтъкват, на първо място, че марките, както и употребата на термина „Bavaria“ в наименованието на дружеството, предхождат регистрацията на ЗГУ. На второ място, валидността и добросъвестността на марките, както и пълната липса на вероятност от объркване, са били потвърдени както от становището на различните представители в хода на подготвителната дейност по Регламент № 1347/2001, изразено в редица документи и в съображение 4 от Регламента, така и посредством постоянното позоваване на Нидерландия като страна на произход на бирата в разглежданите марки и указания.

140. Освен това да се защитава означението „Bayerisches Bier“ като ЗГУ, поради това че нито Комисията, нито Съветът са открили конфликт с регистрираните марки „Bavaria“, било в разрез с общия смисъл на Регламент № 2081/92, докато, точно обратното, ако националните юрисдикции приемат, че е налице такъв конфликт, защитата ще се предостави на „Bayerisches Bier“ във вреда на марките „Bavaria“.

139. Нидерландското правителство поддържа позицията на Bavaria и Bavaria Italia и изтъква, че в хода на регистрационната процедура Комисията и германското правителство насърчават съвместното съществуване на регистрираните марки „Bavaria“ и ЗГУ „Bayerisches Bier“, което е отразено във внесения в преписката по делото протокол и в съображение 4 от Регламент № 1347/2001. Дори и националната юрисдикция да е длъжна да прилага

141. Bayerischer Brauerbund и Комисията, както и чешкото, германското, гръцкото и италианското правителство, сочат, напротив, че при всички случаи националната юрисдикция е длъжна да прецени дали са спазени условията по член 14, параграф 2 от Регламент № 2081/92 и следователно дали могат да продължат да се използват марките „Bavaria“.

142. Чешкото правителство заявява, че параграфи 2 и 3 от член 14 от Регламент № 2081/92 имат различни цели, които не могат да бъдат обединени. Докато спазването на член 14, параграф 3 трябва да се прецени преди регистрирането, член 14, параграф 2 се отнася до използването на марка след регистрирането и следователно може да накара национална юрисдикция да забрани използването на по-ранна марка.

143. Според Комисията Регламент № 1347/2001 не отразява никакво окончателно становище относно съвместното съществуване на ЗГУ „Bayerischer Bier“ с марките, съдържащи думата „Bavaria“. По мнението на гръцкото правителство съображенията от този регламент са доказателство, че потребителите няма да бъдат въведени в заблуждение.

144. Bayerischer Brauerbund поддържа, че съображение 3 от Регламент № 1347/2001 се отнася само за член 14, параграф 3 от Регламент № 2081/92 и не може да се прилага за член 14, параграф 2. Според Bayerischer Brauerbund предвидените в член 14, параграф 2 условия не са спазени в конкретния случай, доколкото, първо, разглежданите марки могат да въведат потребителите в заблуждение относно географския произход на въпросната бира, и второ, марките не са регистрирани добросъвестно, тъй като нарушават националното и международно законодателство, приложимо в държавата на регистрация на марката към момента на подаване на заявката за регистрация.

2. Преценка

145. Както е видно от акта за преюдициално запитване и от писмените становища, в частност на Bavaria и на Bavaria Italia, въпросът дали регистрирането на „Bayerisches Bier“ като ЗГУ с Регламент № 1347/2001 може да засегне валидността или възможността за използване на съществуващите марки, съдържащи думата „Bavaria“, е зададен с позоваване по-конкретно на съображения 3 и 4 от този регламент.

146. Поради това в началото следва да се отбележи, че преамбюлът на общностните актове има за цел да направи описание на мотивите и намеренията на общностния законодател за приемането на въпросния акт. Следователно като такъв преамбюлът на общностните актове може да послужи на Съда като база за преценка на валидността на този акт, доколкото в него се излагат причините за неговото приемане⁴⁴, или да бъде взет предвид при тълкуването на ключовите разпоредби на акта, доколкото може да обясни предмета и предназначението на същия⁴⁵.

44 — Вж. например Решение от 22 януари 1986 г. дело Eridania и др. (250/84, Recueil, стр. 117, точка 37), Решение от 19 септември 2002 г. по дело Huber (C-336/00, Recueil, стр. I-7699, точка 35) и Решение от 9 септември 2004 г. по дело Испания/Комисия (C-304/01, Recueil, стр. I-7655, точка 50).

45 — Вж. например Решение от 20 септември 2001 г. по дело Grzelczyk (C-184/99, Recueil, стр. I-6193, точка 44) и Решение от 16 октомври 2007 г. по дело Palacios de la Villa (C-411/05, Сборник, стр. I-8531, точки 42 и 44).

147. За сметка на това сам по себе си и независимо от ключовите разпоредби на акта преамбюлът няма обвързваща правна сила⁴⁶.

148. Оттук следва, че в конкретния случай съображения 3 и 4 от Регламент № 1347/2001 сами по себе си не могат да бъдат основание за съвместното съществуване на марките, съдържащи думата „Bavaria“, и ЗГУ „Bayerisches Bier“.

149. Правните последици от акта, на чието основание става регистрирането като ЗГУ, какъвто в конкретния случай е Регламент № 1347/2001, по-скоро се определят от Регламент № 2081/92, на който се основава въпросното регистриране⁴⁷. Следователно дали и в каква степен регистрацията на „Bayerisches Bier“ като ЗГУ с Регламент № 1347/2001 може да засегне валидността или използването на съществуващите марки „Bavaria“, трябва да се прецени чрез позоваване на член 14 от Регламент № 2081/92, който урежда специално отношението между регистрираните по този регламент означения и марките.

150. В това отношение, както правилно посочват няколко страни по делото, всеки един от параграфи 2 и 3 от член 14 от Регламент № 2081/92 има различни цели и функции в рамките на равновесието, което Регламентът цели да постигне между защитата на географските указания и наименованията за произход, от една страна, и правата върху марките, от друга страна.

151. Що се отнася до член 14, параграф 3 от Регламента, тази разпоредба предоставя упоменатата по-горе защита на съществуващите марки, доколкото тя поставя пречки да се регистрира означение или обозначение, чието използване би довело до вероятност от объркването му с поранна марка⁴⁸.

152. При правилно прилагане от страна на общностния законодател, член 14, параграф 3 от Регламент № 2081/92 действа като бариера за регистрирането на указания и наименования, които могат да бъдат объркани със съществуващи марки

46 — Във връзка с това вж. например Решение от 19 ноември 1998 г. по дело Nilsson и др. (C-162/97, Recueil, стр. I-7477, точка 54).

47 — Фактът, че запитващата юрисдикция се е позовала в този въпрос само на Регламент № 1347/2001, не възпрепятства Съда да вземе предвид също и Регламент № 2081/92. В това отношение вж. по-конкретно Решение от 2 февруари 1994 г. по дело Verband Sozialer Wettbewerb, известно като „Clinique“ (C-315/92, Recueil, стр. I-317, точка 7) и Решение от 7 юли 2005 г. по дело Weide (C-153/03, Recueil, стр. I-6017, точка 25).

48 — Вж. точки 128 и 129 по-горе.

по специфичния смисъл на тази разпореда, без обаче да изключва възможността съществуващата марка да е в конфликт с регистрираното наименование по смисъла на член 13 от Регламент № 2081/92.

153. „Тестът за съвместимост“, основан на вероятността от объркване, както е предвиден в член 14, параграф 3 от този регламент, не обхваща всички положения, в които, в зависимост от обхвата на предоставената по член 13 от Регламента защита, марките могат да засегнат регистрираните съгласно този регламент означения. Например ясно е, че може да се направи позоваване на защитено наименование за произход по смисъла на член 13, параграф 1, буква б) от Регламент № 2081/92, дори когато не е имало вероятност от объркване между въпросните продукти и дори когато общностната защита не се простира върху частите на наименованието, които са възпроизведени в оспорвания термин или термини⁴⁹.

154. От това следва, че констатацията на общностния законодател в конкретния случай, както е посочена в съображение 3 от Регламент № 1347/2001, в смисъл, че предвиденото в член 14, параграф 3 условие за регистриране е изпълнено, не може да се превърне в правнообвързващо заключение, означаващо, че географ-

ското указание „Bayerisches Bier“ може да съществува съвместно с марки, съдържащи думата „Bavaria“.

155. За сметка на това принципът на съвместното съществуване е залегнал в член 14, параграф 2 от Регламент № 2081/92, който определя условията, при които по-ранна марка, макар и да се използва в съответствие с обхванатите от член 13 от този регламент положения⁵⁰, може да продължи да бъде използвана, независимо от регистрацията на наименование за произход или географско указание.

156. Както е видно от нейния текст, тази разпореда допуска продължителното използване на марка, която е в конфликт със защитено географско указание или наименование за произход по смисъла на член 13 от Регламент № 2081/92, само при условие, първо, че марката е регистрирана добросъвестно преди датата на подаване на заявката за регистрация на наименование за произход или на географско указание, и второ, че няма никакви основания за невалидност или отмяна на марката, предвидени в член 3, параграф 1, букви в) и ж) и член 12, параграф 2, буква б) от Директивата за марките.

49 — Вж. Решение по дело *Consorzio per la tutela del formaggio Gorgonzola*, цитирано в бележка под линия 12, точка 26.

50 — Ако това не е така, а priori няма никакъв конфликт между регистрираното наименование и въпросната марка от гледна точка на предоставената съгласно Регламент № 2081/92 защита.

157. С други думи, при такива конкретни обстоятелства, т.е. когато по-ранната марка не е регистрирана добросъвестно — условие, което според Решение по дело *Consorzio per la tutela del formaggio Gorgonzola* е свързано най-вече с въпроса дали заявката за регистрация на съответната марка е подадена в съответствие с цялото национално и международно законодателство, приложимо към момента на подаването ѝ — или, макар да е била регистрирана добросъвестно, не може да бъде обявена за невалидна или отменена на основанията, предвидени в релевантните разпоредби на Директивата за марките, защитата на регистрираното наименование за произход или географско указание има превес над съществуващата марка⁵¹.

158. Във връзка с това е важно да се посочи, че в Решение по дело *Gorgonzola* Съдът ясно е установил, че националната юрисдикция следва да определи дали въпросната марка е регистрирана добросъвестно и дали може да бъде обявена за невалидна или да бъде отменена на основание разпоредбите на Директивата за марките⁵².

159. Това предполага, че общностният законодател не е длъжен да направи подобна констатация, когато извършва

регистрация на наименование за произход или географско указание на основание Регламент № 2081/92.

160. От гореизложеното е видно, че като заявява в съображение 4 от Регламент № 1347/2001, че използването на някои марки като „Bavaria“ може да продължи въпреки регистрацията на географското указание „Bayerisches Bier“, доколкото те спазват предвидените в член 14, параграф 2 от Регламент № 2081/92 условия, общностният законодател просто потвърждава правното положение, което при всички случаи произтича от този член.

161. Ето защо предлагам на втория преюдициален въпрос да се отговори в смисъл, че разпоредбите на Регламент № 1347/2001, във връзка с разпоредбите на Регламент № 2081/92, трябва да се тълкуват като означаващи, че регистрацията на „Bayerisches Bier“ като защитено географско указание не засяга нито валидността, нито възможността за използване на съществуващите марки на трети лица, съдържащи думата „Bavaria“, при условие обаче, че тези марки са регистрирани добросъвестно и че не могат да бъдат обявени за невалидни или да бъдат отменени на основание на разпоредбите на директивата за марките, в съответствие с член 14, параграф 2 от Регламент № 2081/92, което националната юрисдикция следва да провери.

⁵¹ — Решение, цитирано в бележка под линия 12, точки 35 и 37.

⁵² — Решение, цитирано в бележка под линия 12, точки 36 и 42.

V — Заключение

162. Предлагам на Съда да отговори на преюдициалните въпроси по следния начин:

- „1) При преценката на преюдициалния въпрос не са установени никакви обстоятелства, които могат да засегнат валидността на Регламент (ЕО) № 1347/2001 на Съвета от 28 юни 2001 година за допълнение на приложението към Регламент (ЕО) № 1107/96 на Комисията относно регистрацията на географските указания и наименованията за произход на основание процедурата, предвидена в член 17 от Регламент (ЕИО) № 2081/92 на Съвета, или валидността на Регламент (ЕИО) № 2081/92 на Съвета от 14 юли 1992 година за защита на географските указания и наименованията за произход на селскостопанските и хранителни продукти, на който първият цитиран регламент се основава.
- 2) Разпоредбите на Регламент № 1347/2001, във връзка с разпоредбите на Регламент № 2081/92, трябва да се тълкуват като означаващи, че регистрацията на „Bayerisches Bier“ като защитено географско указание не засяга нито валидността, нито възможността за използване на съществуващите марки на трети лица, съдържащи думата „Bavaria“, при условие обаче, че тези марки са регистрирани добросъвестно и че не могат да бъдат обявени за невалидни или да бъдат отменени на основание разпоредбите на Първа директива 89/104/ЕИО на Съвета от 21 декември 1988 година за сближаване на законодателствата на държавите членки относно марките, в съответствие с член 14, параграф 2 от Регламент № 2081/92, което националната юрисдикция следва да провери.“